

Зеленбабини дарови ПРВИ ДЕО

Ивана Нешић
Зеленбабини
дарови

Креативни центар

Ивана Нешић
Зеленбабини
дарови

Креативни центар

Мика

Мико, дете, видим те! Остави тај хлеб!“, заорило би се кућом чим би се Мика приближио кухињи. Бранили су му и да улази у шпајз да не би крао кекс. Нису га слали у продавницу јер би успут начео све што је тамо пазарио. И то ако би уопште купио оно по шта су га послали, а не оно што му је срце тражило.

Уколико вас Микина превелика љубав према храни не наведе на погрешан пут, и сами ћете већ закључити да је Мика био добар дечак. Поштовао је старије, пуштао је баку да га облачи онако како је желела, иако би тада изгледао као какав прерасли лутак из доба када је она још облачила лутке. Тамну косу уредно је чешљао на страну.

Једини уступак царству шпилхозни и карираних кошуљица била је Микина обућа. Одмалена су његове пуначке ножице одбијале да проводе време у лакованим ципелама које је бака с љубављу бирала. Мика је скичао, викао, а када би га натерали да се обује и пође – клизао би се и падао на леђа. Бака је тешка срца одустала од ципела и дозволила Мики да носи изношене цокуле које су припадале његовом покојном деди.

У почетку су му биле толико велике да је носио вунене чарапе и лети и зими. Захваљујући чарапама, цокуле су му само мало ландарале. Када су му стопала нарасла, избацио је вунене

чарапе, а цокуле су и даље мало ландарале. На крају су му ноге некако попуниле унутрашњост обуће, а сви су се зачудили на кога се изметнуло тако ногато дете. Мика се ништа није чудио – Мика је био срећан.

Како је само волео своје цокуле! Оне су га односиле свуда: на места која је волео и познавао, а онда би га изненадиле и одвеле на неко сасвим ново и непознато место. Не знајући тајну његове чудесне обуће, људи су мислили да он само тумара. Ти исти људи питали су се и како дете које толико времена проводи у шетњи на свежем ваздуху може да остане толико дебело. Али они нису знали тајну његових џепова: у једном је крио фишек пун ратлука, а у другом књигу. Чим би се нашао изван погледа одраслих, Мика би засео у неку хладовину, извукао би књигу и ратлук, па би се препустио читању и жвакању. Као што је ратлук увек био мекан, мирисан и присут ситним шећером, тако су и књиге увек биле узбудљиве, с јунацима пред које је судбина постављала задатке којима је изгледало да нису дорасли, прелепе деве и чудотворне предмете. Мику деве нису нарочито занимале; када би уопште о њима размишљао, питао се зашто се јунаци замлаћују с девојчицама које су досадне и понашају се размажено, уместо да се мачују чаробним мачевима или пале ствари ватреним лоптама.

Понекад би Мика пустио књигу да падне у траву и почео да изиграва хероја по ливади.

„Хаи!“, пробо би замишљеним мачем кржљав жбун.

„Сју!“, спалио би планину која се назирала на хоризонту својом ватреном лоптом далеког домета.

Пушке, пиштоље и остало оружје новог доба није користио. Бака му је испричала како је оно криво што је дека нестао у великом рату, оном другом по реду, и оставио му цокуле. Дечак с тим није желео ништа да има.

Микино омиљено место била је једна пољана на другом крају града. Планирано је да се на том месту сагради вишеспратница, па су готово сви станари кућица које су окруживале пољану подигли око својих дворишта високе ограде да их штите од

погледа зидара и станара будуће зграде. Тиме су себи пре времена ускратили поглед на још празну пољаницу и Мика се ту осећао заштићеним. То је тако било откако су почела његова лутања и остаће тако ко зна до кад – због неких дозвола и осталог у шта се Мика нимало није разумео на пољаници никада ништа није сазидано.

Дечак је волео градилишта јер су га подсећала на маму и тату. Њих двоје били су архитекти и путовали су широм земље како би подизали лепе и нове грађевине уместо старих које су нестале у великом рату. Мика је био поносан на то што су они стварали и увек се хвалио друговима чији су родитељи радили обичне послове. Оно што никоме од њих није признао било је то колико пати што их због њиховог посла виђа много ређе него што његови другари виђају своје родитеље.

Волео је он и места предвиђена за градњу јер је у томе видео прилику да се његови родитељи прихвате тог посла и остану с њим бар док траје изградња. Зато се надао и да ће на малој ливади бити подигнута највиша зграда на читавом свету, од сто спратова, и да ће његови родитељи остати на том задатку до пензије. У паузама између читања критичким оком премеравао је ливаду и замишљао велелепну творевину коју ће управо они ту подићи.

У тим плановима једино га је мучило старо, прошупљено стабло дивље крушке под којим је најрадије лежао. Било би му жао да крушка страда како би уступила место конструкцији од метала и бетона. Стабло је било дебље него што крушке знају да буду. *Мора га је много сџаро*, помислио би дечак с времена на време. Нека чудесна сила уврнула га је некада давно тако да је кора дрвета спирално вијугала око дебла све до ретке крошње, суве с једне стране, а пуне лишћа и слатких плодова с друге. Иако искривљено, дрво дечаку никада није изгледало претеће, већ сасвим супротно – као да му још издалека жели добродошлицу. И по највећој припеци могао је да нађе хлада под тим дрветом, ако ништа друго – гурнуо би главу у шупљину при корену дебла и чинило би му се да је невидљив за читав свет.

Бака

Прегрејано уље зацврчало је када га је бака кашиком сипала на растањено тесто. Ухватила је крајеве теста и пребацила их преко уља да би га равномерно распоредила, а онда кренула да обилази око стола подвлачећи руке испод онога што ће убрзо постати кора за питу, тањећи је тако све док не постане прозирна и не покрије читав сто. Мика је обично радо помагао баки у том послу. И он би подвлачио руке испод теста и пажљиво га вукао према себи пратећи баку укруг. Замишљао је да њих двоје обављају озбиљан индијански обред, па је мрмљао идући око стола и након седмог круга објављивао је крај и одлазио. Бака би онда крпила рупе које су направиле његове трапаве руке и довршавала тањење коре.

Тако је то обично бивало. Тог дана Мика је – уместо да као обично уђе у кућу само како би јео, спавао или послушао баку – седео поред радио-пријемника и готово не дишући слушао вести.

Кашика пуна сира и сумње сручи се на кору за питу.

Није то било само тог дана. Бакин мали црквени календар показивао је већ пети дан откако се Мика вратио кући сјајних очију и потпуно промењен. Када би им неко дошао у кућу, дечак би га загледао тако помно да је баки почело да бива непријатно.

Претходног дана ју је чак замолио да с њом однесе повојницу код Гининог унучета, а до тада га на тако нешто није могла натерати ни претњама ни обећањима. Када су стигли тамо, пришао је колевци и дуго посматрао бебу записујући нешто у свој нотес.

И тај нотес секирао је баку. Била је то малена свеска повезана кожом коју је Мика добио од ње када је пошао у школу. Као и све мале свеске и пенкала с лажном позлатом које деца добију од одраслих, и та је убрзо пронашла пут до дна фиоке Микиног претрпаног писаћег стола и бака се није љутила. Али у последње време је дечак није испуштао из руку: носио ју је и у тоалет и стављао испод јастука током ноћи. Бака је само током посете новорођенчету успела да баци брз поглед на садржај дечакове свешчице и тамо угледала унакрст прецртан цртеж бркате бебе.

Ништа од тога није се допадало баки, али јој никако није полазило за руком да смисли на који би начин стала на крај Микином новом хиру. Нарочито се нервирала јер ни себи није умела да објасни зашто јој се промена не допада: није више јурио, није цепао панталоне, није више бежао када би јој пријатељице дошле у посету, већ је седео с њима, послушно млео кафу у месинганом ручном млину и учтиво их је слушао.

Љутитим покретом смотала је тесто у дугачку, дебелу змију.

Није изгледао болесно. Чак му ни апетит није ослабио. Једино је постао некако пажљив и плашљив. Свако мало би се тргао и питао је:

„Јеси ли и ти чула овај звук?“

„То је жижак у дрвету. Кућа је већ стара“, одговорила би она понекад. Понекад, наравно, не би чула никакав звук јер је била наглува.

Тада би дечак увукао главу у рамена, одлазио до фотеље и настављао да прати вести.

Пита је лежала уредно смотана у округлој тепсији и бака ју је убацила у шпорет, подглавила врата жарачем да не би

спадала и додала још груменчић угља у ватру. Онда, као да се нечега досетила, живнула је и почела да припрема потребне стварчице.

„Мико, дете. Оди дер часком.“

Мика пажљиво спакова свеску у џеп на панталонама и дође. Један поглед његовог истренираног ока био је довољан да схвати да је бака решила да му салије страву.

Како се салива стравва?

За саливање страве
ipotрeдни су вам:

- једна саливачица (може ваша бака,
може и нечија туђа)
- једна црвена тканина
- једно лонче (ниш олујаније)
 - велика кашика
 - неколико комадића
ужареног дрвета из ватре
- слово (најбоље оно које је летело,
односно од пушчаних зрна,
али и рибловачко ће послужиити)

Прво седнете на столицу коју вам је саливачица припремила. Потом ће вас она покрити преко главе црвеном тканином тако да не можете да видите шта се догађа. Пошто је црвена тканина обично њена стара кецеља, нађе се ту и која рупица кроз коју ћете моћи да провирите и видите следеће:

Саливачица у велику кашику ставља комад олова, па га гурне у ватру да се греје док се не отопи. Када се то догоди, извади га и убаци у лонче с водом, које држи у висини ваше главе. Олово се уз цврчање охлади формирајући неки кошмарни облик. Пошто облик из првог покушаја никад не испадне довољно кошмаран, саливачица још два пута враћа олово у ватру, па га поново убацује у лончић с водом, једном у висини вашег стомака и једном код ногу.

Ту негде је ваша страва већ прешла с вас у растопљени комадић олова обликујући га по свом лику. Хладна вода стегне олово, па страва остаје заробљена у њему и вама више не може да нашкоди. Саливачица ће се онда, вероватно потпомогнута оловним испарењима, потрудити да прочита шта је то што вас је уплашило или ко вам је приредио белај који вас мучи. Након сваког нагађања у воду ће убацивати комадић ужареног дрвета, који ће потонути ако је нагађање погрешно, а испливати ако је исправно. Када једно дрвце коначно остане на површини, одгонетнућете порекло свог проблема и остало је још само да прогутате кашику воде обогаћене оловом и пепелом, па ћете бити као нови.

Док сте ово читали, и Микина страва већ је саливена и затичемо га како поставља баки последње питање које бисмо очекивали да неко постави:

„Могу ли ја још једну кашику овога?“

Бака је имала обичај да у воду за саливање дода мало пиљеће масти, поврћа и соли како би Мика пристао да попије кашику и доврши обред. Пошто бака није била професионална саливачица, већ је само чинила оно што је видела вирећи кроз просењену црвену кецељу док су њој као девојчици саливали страву, није знала на које све начине њени додаци могу ути-

цати на целу ствар. Зато је, док се дечак враћао свом месту испред радија, чепркала по његовој оловној страви да би је очистила од комада ватреноцрвене паприке која се закичила за њу. Када је успела, ставила је наочаре како би испитала шта је то добила, па је поцрвенела као она паприка и брже-боље скинула наочаре.

Зеленбабини дарови ПРВИ ДЕО

Ивана Нешић

Зеленбабини дарови

Шесто измењено издање

Написала Ивана Нешић

Илустровао Добросав Боб Живковић

Дизајнирао Душан Павлић

Уредник Анђелка Ружић

Лектор Мирјана Делић

Коректор Бранка Тарбук

Припрема за штампу Татјана Ваљаревић

Издаје Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

Тел./факс: (011) 3088 446

e-mail: info@kreativnicentar.rs

www.kreativnicentar.rs

За издавача Љиљана Маринковић, директорка

Штампа Caligraph, Београд

Тираж 5000

Година штампе 2022

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-31

НЕШИЋ, Ивана, 1981

Зеленбабини дарови / Ивана Нешић ;
[илустровао Добросав Боб Живковић]. – 6.
измењено изд. – Београд : Креативни центар, 2022
(Београд : Caligraph). – 186 стр. : илустр. ; 21 cm

Тираж 5.000. – Стр. 183-185: Путовање кроз три
ватре / Гордана Малетић.

ISBN 978-86-529-1032-8

COBISS.SR-ID 59781897

Вођен жељом да спасе
свет, али не сасвим лишен себичних
мотива, дечак по имену Мика пролази кроз
чудесне светове и необична искушења.

Потпуно неочекивано затиче се у служби код Зеленбабе,
старице велике моћи и тајанственог порекла.

Хоће ли успети да се избори с моћним митским бићима
и да докаже да заслужује тајанствене Зеленбабине дарове?

*Чудесна прича о маијским бићима, људском свету и њиховом
сјајању и раздвајању. Машковић, забавно, ситрашно
и смешно истовремено.*

Проф. др Љиљана Пешикан Љуштановић

www.kreativnicentar.rs